

ЧИЧО ПЕТКО КУЦИЯТЪ

Чичо Петко куцията, дето кжщата му е на срѣдъ село, много обича да ни разправя приказки.

Съберемъ се ние край него на пейката предъ кжщата му и той започва да ни разправя.

Какви не приказки ни е разправялъ! Чудни, хубави! Една отъ друга по-интересни, сякашъ отъ торба ги вади. А пъкъ какъ хубаво разправя! Ще почне ей така бавно-бавно, та като ги проточи едни дълги, да ти е драго да го слушашъ.

Чичо Петко има голѣма градина. Пълна съ сливи, ябълки и круши, но най-много сж сливитъ.

Едно време отъ сливитъ дѣдо Атанасъ, бащата на чичо Петко, варѣлъ ракия, която се славилъ по цѣло нашенско, дори и отвждъ Балкана.

Продавалъ отъ нея дѣдо Атанасъ на всички крѣчмари отъ съседнитъ села, та и въ града прашалъ.

А пъкъ чичо Петко тогава билъ младъ момѣкъ, тъкмо ергенъ за женене — строенъ, левентъ. Помагалъ той на баща си. Варилъ заедно съ него ракията и я разнасялъ по селата на крѣчмаритъ. На тозъ крѣчмаръ ще закара, на она крѣчмаръ ще занесе — и вървѣла имъ търговията.

Но чичо Петко обичалъ и да се запива. Докато варѣли ракията съ дѣдо Атанаса, той все я опитвалъ. И то съ голѣмата чаша. И не отъ коя да било, ами все отъ първака. Тая, дето най-напредъ протича отъ казана. Най-силната.

Напивалъ се чичо Петко доста често. Не само когато варѣли ракията, ами и когато отивалъ да я кара по селата.

Ще се почерпи най-напредъ съ крѣчмаря, комуто продава ракия, за да я опитатъ. После ще намѣри